

ÀUDIOS ELEMENTAL 1

1. Fem pinya

ÀUDIO 1

La professora del curs Elemental es presenta

Em dic Montserrat Forneguera. Em podeu dir Montse o Montserrat, com vulgueu. De fet, els meus pares són els únics que em diuen Montserrat; els meus amics em diuen Montse. Coneixeu el nom de Montserrat? És la patrona de Catalunya i per això és molt popular. Segur que tots coneixeu alguna Montserrat! Els meus pares em van posar aquest nom perquè els agradava molt, soc l'única Montse de la família. En canvi, el meu germà es diu Josep perquè el meu oncle i el meu avi també se'n diuen, és una tradició familiar. El que passa és que, per no confondre'ns amb tants Joseps, al meu germà, li diem Pep.

També tinc una germana més petita: l'Anna. La meva mare li va voler posar Anna perquè té una amiga que se'n diu i li agradava molt el nom.

De la mateixa manera que Montserrat és un nom típic de Catalunya, n'hi ha que són típics d'un poble o d'una comarca. La meva mare és de Tortosa i es diu Cinta. Si aneu a Tortosa ja veureu que hi ha moltes Cintes.

I el meu pare es diu Vicenç, sabeu per què? Perquè va néixer el 22 de gener, el dia de sant Vicenç i és per això que se'n diu. Els meus avis no es van complicar gaire la vida, ja ho veieu!

ÀUDIO 2

La professora respon a una enquesta

Bé, ara ja us heu presentat tots i ho heu fet molt bé. Doncs ara em toca a mi.

Jo calço un 38.

Per les vacances prefereixo el mar, m'agrada molt anar a la platja.

El meu color preferit és el verd. I m'agraden tots els tons de verd: verd poma, verd caqui, verd ampolla, etcètera.

Per menjar... m'agrada tot. Però el que més m'agraden són els raviolis: amb tomàquet, amb formatge, amb carn..., de totes maneres.

I no hi ha cap aliment que no m'agradi, m'ho menjo tot.

Quan necessito desconnectar vaig a algun lloc on pugui estar sola: a la platja, al bosc...

Començo a llegir el diari pel principi i vaig passant. M'aturo quan alguna notícia m'interessa.

De petita, m'agradava molt jugar a nines.

Tinc els ulls de color blau.

Porto els mitjons de ratlles de colors.

Sempre em començo a ensabonar pel cap.

Per postres he menjat un iogurt.

Quan arribi hauré de preparar el sopar.

ÀUDIO 3

Dos amics conviden en Mahmadou a conèixer Catalunya

CÈLIA: Coneixes Girona?

MAHMADOU: No.

ROGER: Doncs és una ciutat molt bonica.

CÈLIA: I tant! Vine, que passejarem pel barri antic i veuràs les cases del riu Onyar.

ROGER: També podeu aprofitar i visitar els volcans d'Olot.

CÈLIA: És veritat! Ah, i passarem per Besalú. Besalú va ser una de les ciutats més importants de la Catalunya medieval: encara conserva el barri antic i el pont romànic.

MAHMADOU: Quantes coses!

CÈLIA: No sé si tindrem temps de veure-ho tot en un dia. T'hauràs de quedar a dormir.

ROGER: Ei, quan torneu de Girona ha de conèixer el Pirineu de Lleida.

CÈLIA: Tens raó!

ROGER: El proper cap de setmana anirem a casa dels meus pares, a la Vall d'Aran, i visitarem Taüll: hi ha dues esglésies romàniques que són Patrimoni de la Humanitat.

CÈLIA: Oh! T'agradarà molt. En Roger viu al bell mig dels Pirineus!

ROGER: Mahmadou, t'agrada caminar?

MAHMADOU: Sí, i tant!

ROGER: Doncs també anirem a Aigüestortes, és un parc natural.

MAHMADOU: Quins caps de setmana que m'esperen!

2. Siguem uns bons amfitrions

ÀUDIO 4

Vegeu pàgina 22 del llibre.

ÀUDIO 5

Tres amics han d'escollir un restaurant

NÚRIA: Per què no anem a la pizzeria del carrer d'Aribau?

OLGA: Una pizzeria?

NÚRIA: Ho fan molt bé, i de primer hi ha unes amanides boníssimes!

ANDREU: Hi vaig anar l'altre dia i són molt lents.

OLGA: Busquem un restaurant que sigui més original. I el grec?

ANDREU: No! La carta no l'entenc gens ni mica. No sé què menjar-hi: cuina de fora, no.

NÚRIA: I al Bona Taula? Hi fan cuina tradicional catalana, els plats de sempre.

ANDREU: Olga, el restaurant Bona Taula és molt car!

NÚRIA: Doncs anem al vegetarià nou, que és econòmic.

ANDREU: Ni pensar-hi! Sempre hi ha molta gent i fan esperar molt.

NÚRIA: Saps què, Andreu?

NÚRIA i OLGA: Ves a fer punyetes!

ÀUDIO 6

Dos amics organitzen un dinar popular

HOME: D'on traurem tantes taules?

DONA: Les demanarem a l'Ajuntament.

HOME: I les cadires?

DONA: Les cadires, les haurem de llogar.

HOME: Posem estovalles i tovallons de paper?

DONA: Sí, ho comprarem a Can Pèlach. I els coberts, de plàstic?

HOME: Sí, necessitarem forquilles i ganivets; de culles, no en calen.

DONA: També hem de comprar plats i gots al supermercat.

HOME: D'acord, ja ho he apuntat tot.

DONA: A quina hora ens trobem per muntar les taules?

HOME: Què et sembla a les dotze?

DONA: Entesos.

3. Reformem casa nostra**ÀUDIO 7**

Un home va a comprar una calaixera

DONA: Bon dia. Què voldria?

HOME: Necessito una calaixera per a una habitació, que sigui grossa, per posar-hi roba.

DONA: Ha de ser una calaixera o pot ser un armari amb molts calaixos?

HOME: M'estimo més una calaixera.

DONA: Doncs, mirem les que tenim. Aquesta és molt clàssica, té marbre al damunt i pocs calaixos, però molt fondos.

HOME: M'agrada molt. Quan era petit en tenia una de molt semblant a casa dels meus pares, però ha de ser per a la meva filla i vull que sigui més moderna.

DONA: Doncs vingui cap aquí. Aquestes dues són més juvenils. Aquesta, la tenim en diferents colors i aquella, no; és de fusta de roure.

HOME: Estan bé, però els calaixos són massa petits. No en té cap amb els calaixos més grossos?

DONA: En tinc una al magatzem que havia estat en un expositor i li sortiria més bé de preu, però té un problema: és taronja.

HOME: Taronja?

DONA: Acompanyi'm i la veurem.

HOME: I tant que és taronja! És un color massa fort! Llàstima, perquè és exactament el que buscava.

DONA: D'aquest estil ja no tinc res més. Una altra opció és canviar el llit i posar-hi calaixos a sota. És molt pràctic perquè tota l'amplada del llit són calaixos.

HOME: És molt bona idea, però el llit és força nou. No vull pas canviar-lo encara.

DONA: Doncs no li puc oferir res més. Sempre té l'opció de fer-la fer a mida, però és molt més car.

HOME: No m'hi volia gastar gaires diners i tinc una mica de pressa perquè d'aquí a dos dies és el seu aniversari. Escolti, em pot tornar a ensenyar la taronja?

DONA: Sí, és clar.

HOME: Estic pensant que em quedaré aquesta. La meva

dona té unes mans de plata i segur que sabrà fer-hi algun dibuix perquè no es vegi tan cridanera.

ÀUDIO 8

Una dona vol llogar el seu pis

DONA: M'agradaria que arreglés tot el que no va bé del pis perquè el vull llogar.

HOME: Molt bé, vostè digui i jo li faig el pressupost.

DONA: Comencem per la cuina. Els armaris no tanquen i la fusta no brilla, veu?

HOME: Hi posarem la tanca nova i, si vol, els podríem rascar una mica i passar-hi una capa de vernís; semblaran nous.

DONA: Molt bé. Aquesta aixeta sempre degota i l'aigüera no engoleix.

HOME: A veure. I tant! Aquesta aigüera s'ha de desembussar i hem de posar silicona a l'aixeta perquè no degoti.

DONA: La cuina ja està. Anem cap al menjador. Aquí hi ha una persiana que s'ha quedat a mig camí, ni puja ni baixa.

HOME: Molt bé, la desmuntarem a veure si s'ha de canviar o si es pot arreglar.

DONA: L'habitació petita té les parets tacades. Com que dona al safareig del pis del costat...

HOME: Ja ho veig. Hi posarem una pintura aïllant. La tornem a pintar blanca?

DONA: Sí. Vingui cap al safareig. L'escalfador no funciona.

HOME: Uf! Aquest escalfador està ple de calç, l'haurem de canviar.

DONA: Vaja... I també ens hauríem de mirar la instal·lació elèctrica. Si hi endollem un parell d'estufes ja salten els ploms.

HOME: Aquesta instal·lació s'ha de reforçar. Aquí hi ha molta feina perquè haurem de passar fils.

DONA: Ja m'ho pensava. Però ja que ho fem, més val fer-ho bé, no?

HOME: I tant que sí, dona. No hi haurà de pensar més. Doncs miri, la nostra empresa té pintors, fusters, electricistes, tot el que calgui. Jo li faré un pressupost i, si li interessa, en un tres i no res li posem el pis a punt.

DONA: D'acord. Doncs ja té el meu telèfon.

ÀUDIO 9

L'àvia vindrà a viure a casa

MARE: Nil, no t'oblidis de fer una còpia de les claus per a l'àvia.

ADOLESCENT: Sí, ja me'n recordo. M'ho has dit cinquanta vegades.

MARE: Molt bé, molt bé.

PETIT: Mare, l'àvia ens farà pastissos com els que mengem quan anem a veure-la.

MARE: És clar que sí, cuina molt bé. A més a més, et pot ajudar a fer els deures; l'àvia sap moltes coses.

PETIT: Ah, sí? L'avi d'en Joel explica contes.

MARE: La teva àvia també! Totes les àvies saben contes.

ADOLESCENT: Jo també li explicaré un conte. Per culpa d'ella haurem de dormir tots dos a la mateixa habitació.

PETIT: A mi m'agrada dormir a la teva habitació.

ADOLESCENT: Doncs a mi no.

MARE: Mira, t'hauràs d'adaptar. I no es pot posar la música tan alta! Utilitza els auriculars! I fes el favor de tractar-la bé perquè és la meva mare!

ADOLESCENT: No sé pas com m'ho faré, jo estava acostumat a estudiar de nit i ara, amb aquest a l'habitació, no podré tenir el llum encès.

MARE: Doncs hauràs d'estudiar de dia perquè no pots estudiar de nit ni suspendre.

PETIT: I si posem un llum petit per a ell? A mi no em molestarà.

MARE: Sí, és una bona solució. I tu, ja has acabat de posar tota la teva roba al seu armari?

PETIT: És que no m'hi cap.

MARE: Com que no t'hi cap? Aquest armari és immens per a tots dos.

PETIT: És que... És que en Nil hi té còmics. No tinc espai.

MARE: Nil, vam quedar que tot això aniria en una caixa a sota el llit. Fes el favor de treure-ho ara mateix perquè el teu germà hi pugui posar la roba.

ADOLESCENT: Això és insuportable. Els meus còmics, a sota el llit.

MARE: Trieu el que no feu servir cada dia i poseu-ho en caixes als dalts. I per a la resta teniu espai de sobres. I espavileu-vos, que demà arribarà l'àvia i ho vull tot al seu lloc.

ADOLESCENT: Mare, aquesta setmana hem de triar el tema del treball de recerca de batxillerat i ara estic pensant que si fos de química l'àvia me'l podria fer, no?

MARE: L'has de fer tu, però l'àvia ha treballat tota la vida als laboratoris, et pot ajudar.

4. Com som?

ÀUDIO 10

Dos amics miren els horòscops xinesos

MERITXELL: Escolta, i de l'horòscop xinès, quin signe ets?

ALFRED: No ho he mirat mai.

MERITXELL: Tu ets del mateix any que jo, però del febrer, no?

ALFRED: Sí, del 13 de febrer.

MERITXELL: Ets gall.

ALFRED: Ah, caram! Quiquiriquí!

MERITXELL: No te'n riguis, home. Mira, t'ho encerta força: orgullós, metòdic, treballador, emprenedor...

ALFRED: Escolta, i tu? Què sou els del desembre del 75?

MERITXELL: Llebre.

ALFRED: Llebre! Per això ets tan atlètica i vas a córrer cada matí! Deixa'm veure què hi diu...Tendència cap a la bondat i la solidaritat. Sí, en el fons ets un tros de pa.

MERITXELL: Veus com ho encerta?

ALFRED: Mira, això també és veritat: desordenada, creativa i sempre s'ho planteja tot molt i li costa prendre decisions. Cagadubtes!

MERITXELL: Més val això que no pas fer com tu, que ets més tossut que una mula! A veure què més diu dels galls... Us cuideu molt, presumits i romàntics.

ALFRED: Caram, i tant. Encara aconseguiràs que cregui en els horòscops.

MERITXELL: I per què no? Si ho encerten molt. Ara buscarem el teu fill, del 2000, oi?

ALFRED: Sí, el meu fill és drac.

MERITXELL: A veure: els dracs són casolans, assenyats, observadors...

ALFRED: És veritat! Al meu fill li agrada molt estar a casa; en Xavier es fixa en tot, és molt observador i té molt de seny.

MERITXELL: Meticulós, seriós...

ALFRED: Sí, sí! Massa i tot! És molt perfeccionista, en Xavier! Aquí també diu que és tafaer i tossut. Mira, com el pare! I a veure què més diu de les llebres. Fixa't: rancoroses, idealistes i sense sentit de la realitat. Oh, i tant! No toques mai de peus a terra.

MERITXELL: No serà tant! Això no és cert.

ALFRED: Ui, no eres tu que creies en els horòscops? Ves, ara no t'agrada el que sents. Doncs és veritat, no toques mai de peus a terra. Però ja ho diuen: qui diu les veritats perd les amistats!

ÀUDIO 11

Un home explica els seus problemes

HOME: Darrerament no sé què passa. La gent del meu voltant s'està tornant ximple.

DONA: Què vols dir que s'està tornant ximple?

HOME: Mira, la meva dona em treu de polleguera. No diu res. Sembla que el gat se li hagi menjat la llengua. No m'explica res i contesta amb monosíl·labs.

DONA: Si no explica res potser vol que li demanis com li ha anat el dia...

HOME: Ah, això! No em diu res i li estaré a sobre estirant-li les paraules! A més a més, no només tinc problemes amb la meva dona. El meu cap darrerament treu foc pels queixals.

DONA: No deu ser tant!

HOME: Tu no coneixes el meu cap quan està de mal humor: crida, no li faig res bé, em renya per qualsevol cosa. I a sobre, diu que no tracto bé els clients.

DONA: I té raó?

HOME: Si té raó? Au, va! El meu cap està com un llum. Ara, també he de dir que cada vegada els clients són més exigents, moltes vegades m'he de mossegar la llengua per no engegar-los a dida.

DONA: Vols dir que no t'hauries de tranquil·litzar una mica?

HOME: Però si jo ja estic tranquil, no ho veus? És la gent, dona, no sé pas on anirem a parar. I el trànsit, t'has fixat que la gent condueix molt malament? Baden, el semàfor es posa verd i no es mouen; he d'estar tot el dia tocant el clàxon perquè s'espavilin. I els vianants! Oh, els vianants, surten per tots cantons, travessen en vermell...

Sincerament, tu no trobes que tothom està estrany últimament?

ÀUDIO 12

Una dona aconsella el seu amic

DONA: Mira, sí que és veritat que la gent és una mica ximple. Però ara que ho dius, potser tothom anem una mica alterats.

HOME: Veus com tinc raó!
 DONA: El que hem de fer és prendre mesures perquè no ens afectin tant les coses.
 HOME: Ah!
 DONA: Haurem d'estar ben relaxats i agafar-nos la vida amb molta tranquil·litat.
 HOME: Ah! I què proposes?
 DONA: Primer de tot hauries d'anar a treballar a peu.
 HOME: Anar a treballar a peu? Però si és mitja hora de camí!
 DONA: I quant trigues anant-hi en cotxe?
 HOME: Com que entro a l'hora punta, vint minuts i deu per aparcar. Mitja horeta.
 DONA: El mateix que trigaries anant-hi a peu. En el teu lloc, jo no m'ho pensaria, així no t'hauràs de barallar amb el trànsit cada dia.
 HOME: Això de caminar no està fet per a mi.
 DONA: En confiança, comences a fer panxa. T'has de posar en forma.
 HOME: Molt bé, molt bé. Aniré a treballar a peu.
 DONA: D'acord. I ara has de pensar què pots fer amb la teva dona que no sigui mirar la televisió junts.
 HOME: Ostres, ara m'has fotut. Com que no em vol acompanyar a futbol... Algun diumenge anem d'excursió amb els seus pares.
 DONA: Jo, si fos de tu, m'apuntaria a un curs de balls de saló. Són divertits i us ho passàrieu bé.
 HOME: A balls de saló amb la meva dona?
 DONA: Sí, home, que us ho passareu bé. Mira, hi aneu un dia de prova i, si us agrada, us hi apunteu.
 HOME: Ja ho comentaré amb ella, vejam què diu.
 DONA: Ja veuràs com tot anirà millor. I a la feina, tu si-gues amable amb els clients i amb el teu cap. Escolta, sempre has estat una persona molt cordial, has de tenir paciència si la gent t'atabala. No t'ho prenguis tan seriosament, home.

5. Agafem el cotxe o hi anem a peu?

ÀUDIO 13

Un avi explica com anava a casa d'uns parents

AVI: Quan era com tu m'agradava molt anar a festa a casa dels meus avis.
 NET: On vivien els teus avis?
 AVI: Els meus avis vivien a Montcal. Per anar-hi ens hàviem d'aixecar a les quatre de la matinada.
 NET: Avi, Montcal és a menys d'una hora d'aquí!
 AVI: He, he! Ara sí, però quan jo era petit, no. Fixa't: a les cinc passava per Santa Cristina el primer tren. Això volia dir que hàviem de marxar a les quatre de casa, perquè vivíem a una hora a peu de l'estació. A les cinc agafàvem el tren i trigàvem dues hores ben bones per arribar a Girona.
 NET: Dues hores per anar a Girona!
 AVI: Quan arribàvem a Girona anàvem a la plaça del Marquès de Camps; abans allà hi havia una mena de pàrquing per als carros i els cavalls. Mentre esperàvem els avis que tornessin del mercat, esmorzàvem a la cantina. Quan venien, pujàvem tots al carro... i cap a Montcal! Trigàvem dues hores més.

NET: Sí que anava lent...

AVI: Ja ho pots ben dir. Tant hi estàvem a peu com en carro. A vegades, quan arribàvem a Girona el carro dels avis no hi era, i volia dir que hàviem d'anar-hi a peu. Però això tenia la seva recompensa: el viatge era tan llarg que ens hi quedàvem a dormir. Normalment hi anàvem el dis-sabte i així ja érem allà per al dinar de festa major i la mis-sa, que era el diumenge. I el diumenge, havent dinat, apa, a peu cap a Girona, el tren i cap a casa.

ÀUDIO 14

En Pep coneix el pare de la seva xicota

PEP: La Sònia m'ha dit que, a vostè, li agraden molt els cotxes antics.
 LLUÍS: Oh, i tant que m'agraden! Jo era mecànic. Fa dos anys que estic jubilat. No t'ho ha dit la nena que encara guardo el 600?
 PEP: Ah, sí? Què diu ara!
 LLUÍS: Vine, noi, que te l'ensenyaré. Això són cotxes, no com els d'ara, que amb tanta electrònica s'espantllen i no saps per què.
 PEP: Caram, està impecable.
 SÒNIA: Només faltaria! Em sembla que cada dia l'ence-rra i li treu la pols.
 LLUÍS: I encara s'engega i corre.
 PEP: Uf, aquests sí que contaminen!
 LLUÍS: Oh, és clar, és que abans això no es mirava! I si ho comparem amb un cotxe d'ara, també gastava més. Aquest gasta uns 10 litres cada 100 km. I això és el consum que ara té un cotxe gros o un esportiu. S'ha millorat molt.
 PEP: I quan se'l van comprar, aquest cotxe?
 LLUÍS: El vam comprar nou l'any 71. Als anys 60 es van popularitzar els cotxes. Quan jo era petit només tenien cotxe els rics. I després ja tothom se'n va anar comprant. A més, aquest el feien aquí, a la Zona Franca!
 PEP: Ah...
 LLUÍS: La Seat va començar fabricant el 1400. Tu no saps quin cotxe és perquè ets molt jove, noi; però era un cotxe gros que es feia servir de taxi, cotxe oficial... i després es van copiar el Fiat 600 dels italians.
 PEP: Així, el 600, no se'l van inventar els de la Seat?
 LLUÍS: No, home, no. El 600 el fabricaven a Torí, i a Barcelona van ampliar la fàbrica: 2.000 treballadors més per poder-lo fer aquí! Es va començar a fabricar el 57, si no m'equivoco. Al principi, noi, hi havia llista d'espera i la gent s'havia arribat a esperar un any, per un 600.
 PEP: Un any per un 600?
 LLUÍS: I doncs, què et penses? És que estava molt bé, aquest cotxe, per a l'època. Aquest 600 té 21 cavalls i, ara, un cotxe com el de la nena ja en té 70. I ja saps tu que aquest cotxe de la nena no tira gaire! Aquest 600, jo l'havia posat a 85 km/h! Què et sembla?
 PEP: Caram!
 SÒNIA: Va, papa, ens n'hem d'anar, que tu comences a parlar del 600 i no acabes.
 LLUÍS: Espera, maca, que segur que no sap quant cos-tava un 600.
 PEP: Uf! Ni idea.
 LLUÍS: 68.000 pessetes, ens va costar aquest. No et pensis, ja eren diners, però estalviant una mica te'l podies

comprar. El 600 et canviava la vida. Mira, a aquella època vivíem en una dictadura i això de tenir cotxe semblava que ens donava llibertat, saps?

ÀUDIO 15

Entrevista al tècnic de mobilitat

LOCUTOR: Aquesta setmana comença la campanya per la sostenibilitat. El tècnic municipal ens ha explicat quins seran els principals eixos.

LOCUTOR: Aparcaments sostenibles.

TÈCNIC: Ens vam adonar que hi havia molts propietaris de vehicles que es desplaçaven per anar a treballar i deixaven la seva plaça buida durant el dia. Vam pensar que, aquestes places, les podrien utilitzar vehicles dels afores que necessitaven un aparcament al centre. Tenim una pàgina web i un telèfon a disposició dels ciutadans perquè puguin inscriure's en aquesta bossa d'aparcaments.

LOCUTOR: Les bicicletes.

TÈCNIC: A part de l'ampliació del carril bici que vam inaugurar el mes passat, hem instal·lat un aparcament subterrani de bicicletes a cada barri i tres al centre. Aquests aparcaments són molt comuns a les ciutats europees i garanteixen que el propietari trobarà la bicicleta tal com l'ha deixada.

LOCUTOR: Cotxe compartit.

TÈCNIC: Igual que en el cas dels aparcaments sostenibles, tenim una pàgina web i un telèfon perquè els ciutadans que cada dia fan el mateix recorregut amb automòbil ens ho comuniquin. A la majoria de cotxes hi va una persona sola, doncs nosaltres ens encarreguem de posar-los en contacte perquè puguin compartir cotxe.

LOCUTOR: Autobusos als polígons industrials.

TÈCNIC: Els ciutadans sempre es queixaven que el transport públic no arribava als polígons. Sí que hi arribava, però és cert que amb poca freqüència i en unes franges horàries molt reduïdes. La nostra ciutat té tres polígons industrials. Què hem fet? Ens hem posat en contacte amb totes les empreses. Ara sabem a quina hora comencen i s'acaben els torns, i hem ampliat l'horari i la freqüència dels autobusos que van als polígons.

6. Treballem sense riscos**ÀUDIO 16**

En Rafel vol canviar de feina

NOI: He trobat feina en un supermercat i el mes que ve plegaré d'aquí.

NOIA: Com és? Però si, a tu, t'agrada treballar aquí...

NOI: Vaig veure un anunci en què demanaven gent per a un supermercat nou i hi vaig trucar.

NOIA: I quina feina hi faràs?

NOI: Estaré a la caixa i al magatzem.

NOIA: T'ho has pensat bé? T'hi avorriràs... Acostumat al bar, a estar sempre amb gent, amb una feina dinàmica...

NOI: Potser sí, però podré fer jornada intensiva, de vuit a quatre, i així tindrè temps per anar a buscar la meva filla a l'escola. És que, ara, quan plego, ja dorm. Només la puc veure al matí.

NOIA: És veritat.

NOI: I els diumenges, festa. Vull estar amb la meva família.

NOIA: Ara tenies dos dies de festa.

NOI: Sí, però no coincidia amb la meva dona, no podíem fer res junts.

NOIA: És clar! I podràs fer vacances amb elles.

NOI: Sí, tinc un mes de vacances i el puc fer a l'estiu.

NOIA: Això està molt bé!

NOI: Em va costar decidir-me: cobraré menys, però guanyaré en qualitat de vida.

NOIA: Tens raó. De tota manera, em sap greu que pleguis...

ÀUDIO 17

Avui comença la jornada de formació

PROFESSOR: Per començar, m'agradaria saber quines molèsties us ocasiona la feina. Qui vol ser el primer o la primera?

ESTHER: Ja començo jo.

PROFESSOR: Perdona, em podries repetir el teu nom?

ESTHER: Em dic Esther i treballo a la recepció.

PROFESSOR: Gràcies.

ESTHER: Molt sovint agafo mal d'esquena i se'm carreguen les cervicals. Em sembla que és perquè la taula de la recepció és massa baixa.

PROFESSOR: I, als teus companys, també els passa?

ESTHER: En Sebastià també es queixa de l'esquena, però la Raquel no, perquè és més baixeta.

ANA: Ah, això! Mal d'esquena d'estar asseguts! Miri, jo soc l'Ana i faig la neteja del càmping. Les meves companyes i jo solem patir de mal d'esquena, però mal d'esquena de treballar, no de seure com aquests figafors de la recepció! A part d'això, fa un parell d'anys, la Manoli i jo ens vam intoxicar respirant un producte molt fort i ens van haver d'hospitalitzar i tot: ens ofegàvem. I una altra cosa: passem molta calor.

PROFESSOR: Molt bé, Ana. Què més?

LOURDES: Hola, jo soc la Lourdes, soc socorrista.

PROFESSOR: Socorrista!? Tu estàs exposada a molts riscos!

LOURDES: A mi em surten taques a la pell, tot i que em poso protecció. I un parell de cops, en dies de més calor, m'he marejat.

ANA: Escolti, no li faci cas. A aquesta, li agrada molt sortir. Es mareja perquè a la nit se'n va de festa i l'endemà no s'aguanta! Lourdes, que quan tu arribes a casa jo marxo per anar a treballar!

ÀUDIO 18

En Llucià ha caigut de la bastida

MANU: Felip! Felip, truca a una ambulància!

FELIP: Què? Una ambulància? Què passa?

MANU: Espavila't, home, que en Llucià ha caigut de la bastida.

FELIP: Què dius ara! Tinc el mòbil aquí mateix. I a quin número truco? Al 088?

MANU: Al 088 no, que són els Mossos. Una ambulància, Felip, una ambulància!

FELIP: Em sembla que és el 112.

TELEFONISTA: Servei d'Urgències 112, l'atén Gemma.
En què el puc ajudar?

FELIP: Escolti, necessitem una ambulància, és molt important.

TELEFONISTA: Expliqui'm on és i què li passa.

FELIP: El meu company ha caigut d'una bastida i no es pot moure.

TELEFONISTA: D'acord. Indiqui'm l'adreça exacta.

FELIP: Som darrere el passeig de la Rambla. Manu, quin carrer és?

MANU: El carrer de Sant Joaquim.

FELIP: Senyoreta, carrer de Sant Joaquim.

TELEFONISTA: Molt bé, i ara indiqui'm la població.

FELIP: D'aquí, de Badalona.

TELEFONISTA: Doncs de seguida arribaran els serveis mèdics.

FELIP: D'acord, gràcies.